

Dios sale al encuentro del hombre, pero también ha puesto en el corazón de cada uno el deseo de Dios, que es una llamada a su cumplimiento y que el hombre no puede ignorar.

En la parábola de las diez vírgenes Jesús ilustra la tradición de las bodas judías: el novio llega de noche, acompañado de sus amigos, a casa de la novia, que esperaba con sus amigas. No estaba fijada la hora de llegada, de ahí que hubiera que tener preparadas las lámparas porque podía ser ya muy entrada la noche.

El hecho de que cinco vírgenes fueran previsoras y las otras no, indica una doble actitud de espera. La esperanza no supone pasividad, sino tensión expectante hacia lo que tenemos confianza en que va a suceder.

El aceite de las lámparas, según algunos autores, puede significar la caridad. Por tanto a algunas de las doncellas se les había enfriado la caridad. La misma parábola explica el porqué: "porque el esposo tardaba". El límite de aceite que se habían impuesto era signo de lo que estaban dispuestas a esperar. Pero Dios aparece cuando quiere. Y esa verdad no se refiere sólo a los últimos tiempos, cuando venga el Hijo del hombre, sino que es aplicable a todos los momentos de la vida cristiana.

Pensemos, por ejemplo, en la oración. Podemos cansarnos de rezar porque no oímos la voz de Dios. Lo mismo puede suceder en el apostolado, cuando después de mucha dedicación no hay frutos aparentes.

Los tiempos no dependen de nosotros, sino de Dios. Esto lo muestra bien el ejemplo de santa Mónica, que lloró durante largos años por la conversión de su hijo Agustín. Y, este, más tarde, escribió que no hay que desesperar de los pecadores que no se convierten y que eso lo decía por propia experiencia. Ante Dios no podemos presentarnos con prejuicios.

Por otra parte, refiriéndola a los últimos tiempos de cada hombre, la parábola muestra que no podemos improvisar nuestro encuentro con Dios. La gracia ha de ser acogida. El hecho de que las lámparas estén apagadas, indica que no se esperaba al esposo, como era debido, que es Jesucristo. De noche ya no se puede comprar aceite. A última hora no puede solucionarse lo que hemos tenido tiempo de preparar convenientemente.

Jesús, en esta parábola, nos exhorta a la esperanza, que lleva a la oración y que, al mismo tiempo, nos mueve para seguir haciendo siempre buenas obras.

El aceite de la caridad se incrementa en nosotros con las buenas acciones y con la fidelidad y la perseverancia que, al mismo tiempo, nos ayudan también en los momentos de dificultad y sequía.

Por eso necesitamos que nos alimente la Eucaristía: la Palabra, la Presencia, la Comunión, la Acción de Gracias.

## 32-га НЕДІЛЯ ЗА СТАТИСТИЧНИМ ЧАСОМ (Цикл А)

Бог виходить назустріч людині, але Він також вклав у серце кожної людини Боже бажання, яке є закликом до його здійснення і яке людина не може проігнорувати.

У притчі про десять дів Ісус ілюструє єврейську весільну традицію: наречений прибуває вночі у супроводі своїх друзів до дому нареченої, яка чекає на нього зі своїми подругами. Час прибуття не був визначений, тому потрібно було приготувати світильники, бо це могло бути пізно вночі.

Той факт, що п'ять дів мали передбачення, а решта - ні, не вказує на подвійне ставлення до очікування. Надія не означає пасивність, але очікувальну напругу до того, в чому ми впевнені, що це станеться.

Олія світильників, на думку деяких авторів, може означати милосердя. Тому частина милосердя дівиць охолола. Сама притча пояснює чому: "бо забарився наречений". Ліміт оливи, який вони наклали на себе, був знаком того, що вони були готові чекати. Але Бог з'являється тоді, коли хоче. І ця істина стосується не лише останніх часів, коли прийде Син Людський, але й кожної миті християнського життя.

Подумаймо, наприклад, про молитву. Ми можемо втомитися від молитви, бо не чуємо Божого голосу. Те саме може статися і в апостольстві, коли після великої посвяти немає видимих плодів.

Час залежить не від нас, а від Бога. Це добре ілюструє приклад святої Моніки, яка багато років плакала за навернення свого сина Августина. Пізніше Августин писав, що ми не повинні впадати у відчай через грішників, які не навертаються, і що він говорив це з власного досвіду. Перед Богом ми не можемо постати з упередженнями.

З іншого боку, посилаючись на останні часи кожної людини, притча показує, що ми не можемо імпровізувати нашу зустріч з Богом. Ми повинні прийняти благодать. Той факт, що світильники погасли, вказує на те, що нареченого, яким є Ісус Христос, не чекали належним чином. Вночі вже неможливо купити олії. Те, що ми встигли підготувати належним чином, не можна зробити в останню хвилину.

Ісус у цій притчі закликає нас до надії, яка веде до молитви і яка, водночас, спонукає нас завжди продовжувати робити добрі справи.

Олія милосердя примножується в нас через добрі вчинки, через вірність і наполегливість, які, водночас, допомагають нам і в часи труднощів та посухи.

Ось чому ми повинні живитися Євхаристією: Словом, Присутністю, Причастям, Подякою.